Lietas arhīva Nr. A42-00696-21/27
ECLI:LV:ADRJRIT:2021:0331.A420236720.3.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2021.gada 31.martā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese A.Karnīte,

piedaloties pieteicējas /pers. A/ pilnvarotajai pārstāvei zvērinātai advokātei Valsts amatpersona, atbildētājas Jūrmalas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās Jūrmalas pilsētas bāriņtiesas pilnvarotajai pārstāvei /pers. B/, trešās personas nepilngadīgā /pers. C/ sevišķajai aizbildnei /pers. D/, trešajai personai /pers. E/ un trešās personas pilnvarotajai pārstāvei /pers. F/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. E/ tiktu pārtrauktas dēla /pers. C/ aizgādības tiesības.

Aprakstošā daļa

[1] 2020.gada 13., 20.un 31.jūlijā pieteicēja /pers. A/ vērsās Jūrmalas pilsētas bāriņtiesā (turpmāk – bāriņtiesa) ar iesniegumiem, lūdzot bāriņtiesu pārtraukt /pers. E/ (turpmāk arī – tēvs) /pers. C/ (turpmāk arī – dēls, bērns) aizgādības tiesības, jo tēvs ir emocionāli vardarbīgs pret bērnu *(lietas 1.sējuma 20. – 25.lapa 2.sējuma 16. – 20.un 22. – 31.lapa)*.

[2] 2020.gada 12.augustā bāriņtiesa, reaģējot uz pieteicējas iesniegumiem, atteica ierosināt administratīvo lietu un izskatīt pēc būtības jautājumu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu tēvam (turpmāk – Lēmums) *(lietas 1.sējuma 27. – 28.lapa)*, norādot turpmāko.

[2.1] Civillikuma 203.panta piektā daļa paredz, ka bāriņtiesa lemj par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, ja konstatēta vecāka vardarbība pret bērnu vai ir pamatotas aizdomas par vecāka vardarbību pret bērnu.

[2.2] Ar bāriņtiesas 2019.gada 29.oktobra lēmumu nolemts nepārtraukt tēvam aizgādības tiesības, izbeigt administratīvo lietu Nr.3-5/19-2019 par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu tēvam *(sk.lietas 1.sējuma 182. – 183.lapu)*.

[2.3] No Rīgas rajona tiesas 2019.gada 30.decembra lēmuma izriet, ka bērns dzīvo pie mātes, bet tēvam ir noteikta saskarsmes tiesību izmantošanas kārtība trīs reizes mēnesī. Saskarsme realizējama bāriņtiesas telpās nozīmēta bāriņtiesas darbinieka klātbūtnē *(sk. lietas 1.sējuma 30. – 35.lapu)*.

[2.4] Kā izriet no lietas materiāliem, tēvam ir izdevies tikties ar dēlu tikai trīs reizes kopumā nepilnas trīs stundas. Visas pārējās saskarsmes reizes bērns nevēlējās komunicēt ar tēvu vai netika atvests uz bāriņtiesu saskarsmes realizēšanai. Tāpat no lietas materiāliem izriet, ka kopš Rīgas rajona tiesas 2019.gada 30.decembra lēmuma pieņemšanas tēvs pilnībā pilda to – saskarsmes tiesības realizē bāriņtiesas telpās. Līdz ar to iesniegumā izteiktie apgalvojumi par iespējamo tēva emocionālo vardarbību pret bērnu tikšanās laikā ir nepamatoti.

[2.5] Tāpat norādāms, ka bāriņtiesa par iespējamo tēva vardarbību 2020.gada 22.jūlijā ir ziņojusi Valsts policijai. Bāriņtiesā vēl joprojām nav saņemta informācija par jebkāda veida vardarbību pret bērnu no tēva puses. Turklāt bāriņtiesa nav konstatējusi, ka tēvs saskarsmes tiesību kārtības īstenošanas laikā veicis emocionālo vardarbību pret bērnu.

[2.6] Ievērojot minēto, bāriņtiesa nesaskata jaunatklātus apstākļus, lai ierosinātu administratīvo lietu par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu tēvam.

[3] 2020.gada 7.septembrī tiesā saņemts pieteicējas pieteikums, kurā tā lūdz tiesu uzlikt par pienākumu Jūrmalas pilsētas bāriņtiesai izdot administratīvo aktu, ar kuru /pers. E/ tiktu pārtrauktas dēla aizgādības tiesības, pamatojot to šādi *(lietas 1.sējuma 4. – 8.lapa)*. 2021.gada 16.martā saņemti papildus pieteicējas paskaidrojumi *(lietas 2.sējuma 53. – 61.lapa)*.

[3.1] Pieteicēja uzskata, ka bāriņtiesa atbildē faktiski ir izvērtējusi pieteicējas pieteikumā minētos jaunos apstākļus un daļēji sniegusi tiem vērtējumu, bet nav uzsākusi administratīvo lietu un attiecīgi pieņēmusi lēmumu par aizgādības tiesību pārtraukšanu. Tāpat bāriņtiesa nepamatoti ir norādījusi, ka izteiktais lūgums pārtraukt aizgādības tiesības tēvam ir vērsts uz lietas apstākļu pārvērtēšanu. Proti, pieteicēja ir atsaukusies uz notikumiem, kas norisinājušies pēc bāriņtiesas 2019.gada 29.oktobra lēmuma par atteikumu pārtraukt aizgādības tiesības tēvam pieņemšanas, kā arī uz notikumiem, kas bija norisinājušies pirms tam, bet kas nebija un nevarēja būt zināmi pieteicējai.

[3.2] Pieteicējas prāt, tēvs regulāri neņem vērā bērna viedokli un rīkojas pretēji viņa interesēm, kas atstāj bērnam psiholoģisku traumu. Bērna viedokļa, vēlmju un emocionālu vajadzību neņemšana vērā ir uzskatāma par emocionālu vardarbību pret bērnu. Ja bērns izjūt bezspēcību krīzes situācijā,

tas ietekmē bērna psihi un psihoemocionālo stāvokli kopumā.

[3.3] Bērnam ir pieci gadi un viņš ir pārāk mazs, lai spētu atpazīt seksuālo vardarbību, jo neizprot šādu darbību nozīmi, līdz ar to pieteicēja norādījusi uz iespējamu seksuālu vardarbību un ka par seksuālu vardarbību var liecināt apstākļi, ka bērns nevēlas palikt ar tēvu, nevēlas, ka tēvs viņam tuvojas, jo, iespējams, tas saistās ar notikumiem, kad tēvs ir veicis seksuāla rakstura darbības ar bērnu, tādā veidā apmierinot savas seksuālās tieksmes. Bāriņtiesa šos argumentus vispār nav vērtējusi.

[3.4] Pieteicēja uzskata, ka bāriņtiesa, saņemot informāciju par iespējamu vardarbību pret bērnu un vecāka ļaunprātīgu tiesību izmantošanu, pretēji Bāriņtiesu likuma 22.pantā noteiktajam, nav pildījusi savas likumā noteiktās darbības, proti, nav lēmusi par aizgādības tiesību pārtraukšanu. Turklāt bāriņtiesas priekšsēdētājas vietnieks vienpersoniski, neizvērtējot pieteicējas bāriņtiesai iesniegtos dokumentus, ir atzinis, ka nav konstatējama pret bērnu vērsta emocionāla vardarbība. Pieteicēja uzskata to par klaju bērna tiesību pārkāpšanu no bāriņtiesas puses.

[4] 2020.gada 7.oktobrī tiesā saņemts bāriņtiesas paskaidrojums par pieteikumu *(lietas 1.sējuma 57. – 58.lapa)*, kurā tā norāda, ka pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu. Bāriņtiesa savu Lēmumā pausto viedokli un nostāju nav mainījusi, tāpat tā vērš uzmanību, ka pieteikumā pausts pieteicējas subjektīvais viedoklis un interpretācija par lietas faktiskajiem apstākļiem. Turklāt bāriņtiesa ir konstatējusi, ka tēvs nav apdraudējums bērnam, tieši pretēji, tiesa ievērojami palielinājusi tēva un bērna saskarsmes apjomu.

[5] 2020.gada 3.novembrī tiesā saņemts sevišķās aizbildnes paskaidrojums par pieteikumu *(lietas 1.sējuma 191. – 192.lapa)*, kurā viņa norāda, ka uzskata pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu. Iepazīstoties ar lietas materiāliem, secināts, ka tēvs tiesas noteiktajos laikos un vietā ir ieradies un centies izmantot noteikto tikšanās laiku ar bērnu. Pieteicējas paustais par iespējamo tēva vardarbību pret bērnu nav apstiprinājies. Tāpat, ņemot vērā lietas materiālos esošo psiholoģes /pers. I/ 2020.gada 24.aprīļa atzinumu par bērna psiholoģisko izpēti, vēršama uzmanība, ka bērna intelektuālās spējas tiek vērtētas kā atbilstošas vai dažos rādītājos augstākas par vidēji raksturīgajiem šajā vecuma posmā esošajiem bērniem, tātad zēns spētu izprast situāciju un, iespējams, mainītu savu attieksmi un rastos motivācija tikties ar tēvu, ja pieteicēja adekvāti, nepārnesot savu personīgo attieksmi pret tēvu, izskaidrotu tikšanās būtību. Ja tiktu ievērota regularitāte, pieteicēja saredzētu pozitīvo pusi, ko šī iespēja satikt tēvu dod bērna vispārējai attīstībai un liktu uzsvaru uz bērna nevis savām personīgajām interesēm. Psihologa atzinumā, cita starpā, ir minēts, ka bērns ģimeni uztver paplašinātā formātā, kur tiek pieminēti gan brālēni, gan māsīcas, gan vecvecāki, gan arī bioloģiskais tēvs, kas liek domāt, ka bērnam nav izveidojušās nekādas negatīvas asociācijas ar tēvu. No bērna zīmējumiem psihologs nav izsecinājis neko, kas saistītos ar iespējamu vardarbību.

Sevišķā aizbildne uzskata, ka gan pieteicējai, gan tēvam būtu jākoncentrējas uz bērna interesēm – veicināt bērna drošības sajūtu, pārrunājot un izskaidrojot katru situāciju, atbalstīt bērnu kontakta veidošanā ar tēvu. Abiem vecākiem sniegt bērnam uzmanību un mīlestību, jo tas dos rezultātu ilgtermiņā – patstāvīgāku, pašpārliecinātāku un drošu bērnu, kas spēs patstāvīgi veidot savu dzīvi.

2021.gada 16.martā saņemti bērna sevišķās aizbildnes papildu paskaidrojumi lietā *(lietas 2.sējuma 128.lapa)*, kuros viņa norāda, ka, lai noskaidrotu bērna viedokli, sadarbībā ar pieteicēju tika noorganizēti divi videozvani – 2021.gada 10.martā un 15.martā. Tā kā bērnam ar sevišķo aizbildni iepriekš nav bijis kontakta, bērns sarunā iesaistījies nedroši, meklēja atbalstu pie pieteicējas (acu kontakts), uz jautājumiem gan centās atbildēt. Bija tēmas, par kurām runāja labprāt, ar prieku, piemēram, stāstot par Anglijā palikušajiem draugiem, radiem, arī runājot par mīļākajām rotaļlietām. Uz jautājumiem, kas sasitās ar tēvu, bērns atbild gausi, var novērot nelielas trauksmes izpausmes, piemēram, „roku burzīšanu", sāk ņurcīt T-krekla apakšējo daļu. Zēns stāstīja par vienu tikšanās reizi, kas acīmredzot nav bijusi sevišķi veiksmīga, jo vairs negrib braukt. Sīkāk noskaidrot neizdevās. Otrā saruna neizdevās, jo, sākot runāt par tēvu, bērns satraucās, sāka raudāt, jau raudot pauda viedokli, ka negrib tēti, jo vienreiz esot sitis mammai un tad viņš ir nobijies. Saruna tika pārtraukta, jo pieteicējai nācās zēnu mierināt. Saistībā ar zēna attiecībām ar tēvu no sarunām saņemta nepilnīga informācija, taču bērna uzvedība apliecina trauksmi, bažas, nedrošību.

[6] 2021.gada 5.janvārī un 15.martā tiesā saņemti tēva paskaidrojumi par pieteikumu *(lietas 1.sējuma 228. – 232.lapa un 2.sējuma 39. – 40.lapa)*, kuros viņš norāda, ka uzskata pieteikumu par noraidāmu turpmāk minēto apstākļu dēļ.

[6.1] Pieteicēja vairākkārtīgi ir vērsusies bāriņtiesā ar iesniegumiem, apmelojot bērna tēvu un lūdzot bāriņtiesu pārtraukt tēvam bērna aizgādības tiesības. Taču nevienā no procesiem nav gūti pierādījumi tam, ka tēvs būtu bijis vardarbīgs pret pieteicēju vai bērnu.

[6.2] Pati pieteicēja nepilda lēmumu par saskarsmes tiesību īstenošanu, liedzot bērna tēvam tikties ar bērnu. Pēc pieteicējas domām, minētais lēmums neatbilst bērna interesēm un tā izpilde ir emocionāla vardarbība pret bērnu un viņa nepiekrīt minētajam tiesas lēmumam. Arī bāriņtiesa ir konstatējusi to, ka, veicot saskarsmes tiesību īstenošanu, bērna tēvam to nav iespējams izpildīt, jo pieteicēja bērnu nemotivē, neizrāda ieinteresētību dēla un tēva saskarsmē. Minēto apliecina arī Rīgas rajona tiesas 2020.gada 17.septembra lēmums civillietā Nr.C33471019 *(lietas 1.sējuma 171. – 177.lapa)*.

[6.3] Tēvs norāda, ka pieteicējas izteiktie apgalvojumi par tēva emocionālo vardarbību pret bērnu ir nepamatoti, vēl jo vairāk, tieši pati pieteicēja pret bērnu izturas vardarbīgi, nepildot tiesas lēmumus un liedzot bērnam satikt tēvu, kā arī veicot darbības, lai bērnu no tēva atsvešinātu.

[6.4] Pieteicēja ir arī nepamatoti sagrozījusi klīniskās psiholoģes /pers. I/ 2020.gada 5.maija atzinumā minēto informāciju, jo psiholoģe ir norādījusi, ka nevis veids, kādā tēvs realizē saskarsmes tiesības, bērnam rada satraukumu, bet gan tas, ka bērnam nav izpratnes par saskarsmes gaitu, cilvēkiem, kas piedalās saskarsmes realizācijas procesā, kas tiešā veidā norāda uz pieteicējas emocionālo vardarbību, nesagatavojot bērnu saskarsmei, neinformējot viņu.

[6.5] Arī pieteicējas atsauce uz psiholoģes /pers. J/ sadarbības pārskatā norādīto apliecina pieteicējas emocionālo vardarbību pret bērnu, iestāstot viņam šādas lietas, jo no lietas materiālos esošās informācijas ir skaidri redzams, ka līdz brīdim, kamēr pieteicēja vienpersoniski pieņēma lēmumu bērnam saskarsmi ar tēvu nenodrošināt, tēvam ar bērnu ne tikai nebija saskarsmes problēmu, bet arī bērns negribīgi attiecās pret uzturēšanos kopā ar pieteicēju. Arī tiesa lēmumā par saskarsmes tiesību īstenošanu ir atzinusi, ka saskarsmes tiesību izmantošanas atlikšana uz laiku, līdz bērna rehabilitācijas beigām, ir atzīstama par bērna interesēm neatbilstošu, jo bērns tēvu nav redzējis kopš 2019.gada jūnija, bet komunikācijas trūkuma dēļ bērns tikai atsvešinās no tēva, kas šajā gadījumā pieteicējas darbību un bezdarbības dēļ turpina notikt, jo pieteicēja nerespektē ne tiesas lēmumu, ne tiesu izpildītāja aicinājumus lēmumu pildīt.

[6.6] Jautājumu par tēva staigāšanu pa mājām kailam pieteicēja risināja jau Jūrmalas pilsētas tiesā, un nav saprotams, kādēļ tas vēl joprojām tiek risināts arī administratīvajā procesā, īpaši ņemot vērā, ka laikā, kad uzņemts pieteicējas minētais video, viņa acīmredzami nekādu vardarbību tajā nesaskatīja, tieši pretēji, par to uzjautrinājās. Tomēr, uzsākot tiesvedību, viņas domas ir mainījušās un šis tēvam neglaimojošais video, viņasprāt, ir pēkšņi kļuvis par seksuālu vardarbību. Apgalvojumi par seksuālo vardarbību ir nožēlojams pēdējais salmiņš, pie kā pieteicēja ķeras, lai panāktu savu mantisko prasību noregulēšanu un arī turpinātu īstenot savus draudus, ka tēvs savu dēlu vairs nesatiks. Skumji, ka šādu pieteicējas ambīciju rezultātā ilgstoši cieš bērns.

[6.7] Ne tēvam, ne bāriņtiesai kopš 2020.gada 3.marta nav bijis iespējams satikt bērnu, lai pārliecinātos, ka viņam viss ir kārtībā, viņš ir drošībā un aprūpēts, nav zināma arī bērna atrašanās vieta. Bāriņtiesas pārstāvji, apmeklējot pieteicējas norādītās adreses, kur varētu atrasties bērns, netika ielaisti

teļpās, lai veiktu dzīvesvietas pārbaudi un pārliecinātos, ka bērnam ir nodrošināta pienācīga aprūpe, viņa drošībai un bērnam vecumam un attīstībai atbilstoši apstākļi.

[6.8] Tēvs norāda, ka viņam kā bērna vecākam aizgādības tiesības pret bērnu pastāv ne tādēļ, ka tās būtu piešķirtas, bet tādēļ, ka viņš ir bērna tēvs. Pieteicēja ilgstošā laika periodā šīs tēva aizgādības tiesības ignorē, vienpersoniski pieņemot lēmumus, kas skar viņu bērnu. Vēl vairāk, neskatoties uz diviem tiesas lēmumiem, viņa ir liegusi bērnam saskarsmi ar tēvu un tiesai ir norādījusi, ka plāno to liegt arī turpmāk.

[6.9] Tas, ka bērns ir iespaidots no pieteicējas puses, bija redzams arī pēdējās tikšanās reizēs, kad viņš izrādīja negatīvas emocijas, kas pirms tam nekad netika novērots. Tēvs uzskata, ka pieteicējas ļaunprātīgās rīcības rezultātā, liedzot bērnam satikt tēvu un arī vecvecākus, ar kuriem līdz šim ir bijušas ļoti tuvas attiecības un kopīga saimniecība, viņam tiek nodarīts būtisks kaitējums. Šāda izturēšanās kvalificējama kā emocionāla vardarbība. Pieteicēja pretēji Latvijas Republikas normatīvajos aktos noteiktajam joprojām nenodrošina bērnam arī iespēju apmeklēt pirmsskolas izglītības iestādi, kas, ņemot vērā, ka bērns ir sasniedzis obligātās izglītības vecumu, ir bērna Bērnu tiesību aizsardzības likuma 11.pantā noteikto tiesību pārkāpums.

[6.10] Dēlu vienmēr esot atbalstījis un turpinās atbalstīt gan materiāli, gan emocionāli. Kamēr pieteicēja nebija liegusi saskarsmi ar bērnu, uzturlīdzekļus devis arī skaidrā naudā, pircis pārtikas produktus, drēbes un rotaļlietas. 2019.gadā pieteicēja bērna tēva pārskaitītos uzturlīdzekļus atskaitījusi atpakaļ. Tomēr bērna tēvs turpinājis pārskaitīt uzturlīdzekļus uz pieteicējas bankas kontu līdz 2020.gada jūlijā uz pieteicējas bankas kontā vairs nav bijis iespējams ieskaitīt uzturlīdzekļus, jo bankas konts vairs neesot eksistējis. Bērna tēvam nav bijis iespējams noskaidrot jauno bankas kontu, uz kuru pārskaitīt uzturlīdzekļus. Tikai 2020.gada 9.oktobrī pieteicēja atsūtījusi jauno bankas konta numuru, uz kuru pārskaitīt uzturlīdzekļus, kas pēc pieteicējas norādītā bija pieteicējas māsas bankas konts. Uzturlīdzekļus uz pieteicējas māsas bankas kontu nav pārskaitījis, jo pēc tam nevarētu pierādīt, ka esot maksājis tos. Tikai 2021.gada 19.februārī saņēmis no pieteicējas vēstuli ar lūgumu samaksāt uzturlīdzekļus un norādītu pieteicējas bankas kontu. Tā kā par periodu no 2020.gada jūlija līdz 2021.gada februāra bija uzkrājies liels uzturlīdzekļu parāds, ko uzreiz nevarējis samaksāt, tad uzturlīdzekļus samaksāja 2021.gada 11.martā.

[6.11] Bērna tēvs uzskata, ka bērna nevēlēšanās kontaktēties ar viņu ir skaidrojama ar iespējamu ietekmēšanu no pieteicējas puses, nevēlēšanos paskaidrot bērnam par tikšanās ar tēvu apstākļiem un bērna motivēšanu.

[7] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve pieteikumu uzturēja, bet Jūrmalas pilsētas bāriņtiesas pilnvarotā pārstāve, kā arī bērna sevišķā aizbildne pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumos minētajiem argumentiem. Arī trešā persona – bērna tēvs, un viņa pilnvarotā pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz paskaidrojumos minēto.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, uzklausījusi administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un izvērtējusi lietas materiālos esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms turpmāko apsvērumu dēļ.

[9] Tiesa konstatē, ka lieta ir ierosināta par administratīvā akta izdošanu – pienākuma uzlikšanu bāriņtiesai pārtraukt aizgādības tiesības pieteicējas bērna tēvam.

Līdz ar to, lai uzdotu iestādei izdot labvēlīgu administratīvo aktu, tiesai ir jāpārbauda, vai tiesību normas piešķir personai tiesības no attiecīgā publisko tiesību subjekta prasīt to labumu, kuru persona ietvērusi savā prasījumā par labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ja piemērojamā tiesību norma nosaka noteiktus tiesiskus un faktiskus apstākļus attiecīgā labuma saņemšanai, tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā attiecīgie apstākļi ir iestājušies (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 12.aprīļa sprieduma lietā SKA-118/2007 10.punktu*).

Tādējādi tiesai jāpārbauda, vai konkrētajā gadījumā pastāv tiesību normā – Civillikuma 203.panta pirmajā un trešajā daļā – paredzētie priekšnoteikumi administratīvā akta izdošanai par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu bērna tēvam.

[10] Civillikuma 177.pants noteic, ka līdz pilngadības sasniegšanai bērns ir vecāku aizgādībā. Aizgādība ir vecāku tiesības un pienākums rūpēties par bērnu un viņa mantu un pārstāvēt bērnu viņa personiskajās un mantiskajās attiecībās. Rūpes par bērnu nozīmē viņa aprūpi, uzraudzību un tiesības noteikt viņa dzīvesvietu. Bērna aprūpe nozīmē viņa uzturēšanu, t.i., ēdiena, apģērba, mājokļa un veselības aprūpes nodrošināšanu, bērna kopšanu un viņa izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam). Bērna uzraudzība nozīmē rūpes par bērna paša drošību un trešās personas apdraudējuma novēršanu. Ar tiesībām noteikt bērna dzīvesvietu saprotama dzīvesvietas ģeogrāfiskā izvēle un mājokļa izvēle.

Civillikuma 203.panta pirmā daļa noteic, ka aizgādības tiesības vecākam tiek pārtrauktas, ja bāriņtiesa atzīst, ka:

1) ir faktiski šķēršļi, kas liedz vecākam iespēju aprūpēt bērnu;

2) bērns atrodas veselībai vai dzīvībai bīstamos apstākļos vecāka vainas dēļ (vecāku apzinātas rīcības vai nolaidības dēļ);

3) vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības vai nenodrošina bērna aprūpi un uzraudzību;

4) vecāks ir devis piekrišanu bērna adopcijai, izņemot gadījumu, kad viņš kā laulātais ir devis piekrišanu tam, ka bērnu adoptē otrs laulātais;

5) konstatēta vecāka vardarbība pret bērnu vai ir pamatotas aizdomas par vecāka vardarbību pret bērnu.

Savukārt minētā panta trešā daļa noteic, ka aizgādības tiesības vecākam var tikt pārtrauktas arī gadījumos, kad vecāks ļaunprātīgi izmanto savas tiesības, nepildot tiesas nolēmumu lietā, kas izriet no aizgādības vai saskarsmes tiesībām, ja tas nodara būtisku kaitējumu bērnam un ja nepastāv otram vecākam šķēršļi īstenot bērna aprūpi.

No minētajām tiesību normām secināms, ka apstākļus, kas var būt pamatā jautājuma lemšanai par bērna aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam, var iedalīt objektīvos apstākļos un subjektīvos apstākļos. Apstāklis – faktiski šķēršļi, kas liedz iespēju aprūpēt bērnu – ir atzīstams par objektīvu apstākli, jo iemesls, kādēļ vecāks nespēj aprūpēt bērnu, nav tieši atkarīgs no vecāka gribas, savukārt pārējie apstākļi atzīstami par subjektīviem apstākļiem, jo šajos gadījumos vecāka nespēja aprūpēt bērnu ir saistīta ar vecāka gribu.

Kā izriet no lietas materiāliem, faktiski pieteicēja uzskata, ka pastāv subjektīvie apstākļi – tēvs ir bijis emocionāli un fiziski vardarbīgs pret bērnu, kā arī ir ļaunprātīgi izmantojis vecāka tiesības. Kā izriet no pieteicējas pilnvarotās pārstāves paskaidrojumiem, pieteicēja minētos apstākļus saista ar bērna tēva rīcību, īstenojot pagaidu saskarsmi atbilstoši Rīgas rajona tiesa nolēmumiem civillietā Nr.C33471019.

Tādējādi minētais ir pārbaudāms konkrētās lietas ietvaros.

[11] Pārbaudot, vai bērna tēvs ļaunprātīgi izmanto vecāku tiesības un ir vardarbīgs, tiesa konstatē turpmāko.

Kā izriet no pieteikuma, pieteicēja ļaunprātīgu vecāka tiesību izmantošanu no tēva puses pret bērnu saista ar apstākli, ka bērna tēvs, neņemot vērā bērna attieksmi pret tikšanos ar viņu, turpina uzstāt uz saskarsmi ar dēlu.

Civillikuma 181.pants noteic, ka bērnam ir tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar jebkuru no vecākiem (saskarsmes tiesība).

Ņemot vērā minēto un to, ka starp bērna vecākiem (pieteicēju un bērna tēvu) pastāv strīds par saskarsmi ar bērnu, 2019.gada 30.decembrī Rīgas rajona tiesa taisīja lēmumu civillietā Nr.C33471019, cita starpā nosakot pagaidu saskarsmes tiesību ar dēlu izmantošanas kārtību – saskarsme realizējama saskarsmes personas bāriņtiesas nozīmētā darbinieka klātbūtnē bāriņtiesas telpās katru pirmo, otro un trešo mēneša otrdienu no plkst.15.00 līdz 16.00, izņemot svētku dienas *(lietas 1.sējuma 30. – 35.lapa)*.

Kā izriet no lietas materiāliem, bērna tēvs, pamatojoties uz minēto lēmumu, regulāri ir ieradies bāriņtiesā, lai īstenotu saskarsmi ar dēlu:

1. Tā tēvs bāriņtiesā ieradās 2020.gada 7.janvārī plkst.14.55, bet bērnu pieteicēja neatveda, pamatojot to ar bērna slimību *(lietas 1.sējuma 92.lapa)*.
2. Tēvs bāriņtiesā ieradās 2020.gada 14.janvārī plkst.14.55 *(lietas 1.sējuma 93.lapa)*. Bērns tikšanās sākumā, satiekot tēvu, bija samulsis, slēpās aiz pieteicējas, taču viņa bērnu iedrošināja. Tēvs bērnam bija atnesis dāvanas, zēns labprāt ar tēvu tās apskatīja. Pēc aptuveni 7 minūtēm *bērns jutās droši, brīvi kopā ar tēvu, ieinteresēti komunicēja, kopīgi rotaļājās un skatījās videoierakstus, pārrunāja dažādus ikdienas jautājumus*. Tikšanās laikā ar tēvu *bērna uzvedība bija droša, bērns ieinteresēti komunicēja un rotaļājās ar tēvu*.
3. Tēvs bāriņtiesā ieradās 2020.gada 21.janvārī plkst.14.55 *(lietas 1.sējuma 98.lapa)*. Bērna tēvam līdzi bija atnācis viņa tēvs, bērna vecaistēvs. Pieteicēja, ierodoties bāriņtiesā, ar bērnu bāriņtiesas darbiniekiem paziņoja, ka bērns nevēlas palikt un tikties ar tēvu un mudināja bērnu pateikt bāriņtiesas darbiniekiem, ka viņš nevēlas palikt bāriņtiesā. Bāriņtiesas darbinieki pieteicējai paskaidroja, ka Rīgas rajona tiesas 2019.gada 30.decembra lēmums ir jāpilda. Pieteicēja nosēdināja bērnu krēslā un divas reizes, ejot ārā pa durvīm, pamāja bērnam un piebilda, ka viņa dodas prom, neko citu dēlam nepaskaidrojot. Zēns palika sēžam krēslā. Pie bērna piegāja viņa tēvs un sāka runāt ar bērnu un rādīt dāvaniņas, kuras bija sarūpējis. Bērna vecaistēvs sēdēja nelielā attālumā no bērna un rādīja mobilajā tālrunī fotogrāfijas no tā laika, kad pēdējās reizes ar mazdēlu bija ticies. Pēc neilga laika pa durvīm ienāca pieteicēja, kura bija manāmi satraukusies, iespieda bērnam telefonu rokās un piebilda, ja bērns vēlēsies, varēs viņai piezvanīt. Displejā bija redzams, ka ir ieslēgta skaņu ierakstošā funkcija. Tā kā bērnam nesen bija dzimšanas diena, tēvs bija sarūpējis bērnam dāvanas, torti ar svecītēm, sulu. Tikšanās sākumā bērns izskatījās apmulsis, bet tēvs visādi centās dēlu iedrošināt. Pēc neilga laika *bērns ar tēvu jutās droši, ieinteresēti komunicēja, kopīgi rotaļājās, mielojās ar dzimšanas dienas torti*.
4. Uz tikšanās reizi 2020.gada 4.februārī bērna tēvs ieradās plkst.14.55 *(lietas 1.sējuma 99.lapa)*. Pieteicēja, ienākot bāriņtiesā, paziņoja, ka viņai jādodas projām. Tēvs bija bērnam iegādājies jaunus apavus, saldumus un aicināja dēlu piemērīt apavus un aprunāties. Bērns bija nedrošs, turējās pie pieteicējas un slēpās aiz viņas, nevēlējās tuvoties tēvam. Bāriņtiesas darbinieki aicināja pieteicēju uzkavēties bāriņtiesā, lai bērns jūtas drošāk, iejūtas un izveido kontaktu ar tēvu. Pieteicēja dažas minūtes pasēdēja, teica, ka bērns nevēlas tikties ar tēvu, bērns slikti jūtoties, un viņai esot jādodas projām. Pieteicēja neatvadoties ar bērnu devās projām.
5. Uz tikšanās reizi 2020.gada 11.februārī bērna tēvs ieradās plkst.14.45 *(lietas 1.sējuma 100.un 102.lapa)*. Kopā ar viņu bija ieradusies psiholoģe /pers. K/, lai novērotu bērna un tēva tikšanos un varētu dot rekomendācijas turpmākai kvalitatīvas saskarsmes organizēšanai. Ierodoties bāriņtiesā, bērns bija nedrošs, turējās pie mātes un slēpās aiz mātes, nevēlējās tuvoties tēvam. Uzreiz teica mātei, ka vēlas iet prom. Tēvs bērnam bija atvedis dāvanas un apavus. Atvēra iepakojumu, rādīja dēlam, iedrošināja viņu panākt tuvāk un paskatīties. Bērns tēvam netuvojās, slēpās aiz pieteicējas, savukārt pieteicēja teica, ka bērns negrib un viņi ies projām. Tēvs nolika dāvanu maisiņus uz grīdas, tuvāk bērnam, pats atkāpās un centās pierunāt bērnu paņemt dāvanas, taču bērns atteicās to darīt. Pēc neilga laika pieteicēja ar bērnu devās projām. Kāpņu telpā psihologs centās uzrunāt bērnu un pieteicēju, taču pieteicēja norādīja, ka viņa varot komunicēt ar psihologu kabinetā bez bērna klātbūtnes.
6. Uz tikšanās reizi 2020.gada 18.februārī bērna tēvs ieradās plkst.14.55 *(lietas 1.sējuma 103.lapa)*. Ar bērna tēvu kopā ieradās viņa vecāki – bērna vecvecāki, kuri izteica lūgumu bērna tēva saskarsmes laikā tikties ar bērnu, jo neesot viņu redzējuši kopš 2019.gada jūnija. Tāpat bija ieradusies psiholoģe /pers. K/. Tā kā vecvecāku tikšanās ar bērnu nebija saskaņota ar pieteicēju, vecvecāki piekrita, ka dosies prom, ja pieteicēja pret tikšanos iebildīs. Savukārt psiholoģi bāriņtiesas darbinieki aicināja atrasties telpas koridora galā. Pieteicēja ieradās bāriņtiesas telpā, turot bērnu uz rokām, un izteica pretenzijas tam, ka ir ieradušies bērna tēva vecāki. Vecāmāte paskaidroja, ka vēlas tikai redzēt mazdēlu, piegāja klāt pieteicējas dēlam, kuru pieteicēja turēja rokās, sasveicinājās ar bērnu un uzsāka sarunu ar bērnu. Bērna atbilde nebija sadzirdama. Pieteicēja, nesot bērnu uz rokām, atstāja bāriņtiesu. Pieteicēja pēc piecām minūtēm atgriezās un cita starpā norādīja, ka bērns viņai esot teicis, ka negribot tikties ar tēvu un tas viņai ir ierakstīts telefonā. Bāriņtiesas darbinieki varot atnākt uz mašīnu un par to varot pārliecināties.
7. Uz tikšanās reizi 2020.gada 3.martā bērna tēvs ieradās plkst.14.50 *(lietas 1.sējuma 104.lapa)*. Ienākot bāriņtiesā, pieteicēja apsēdās koridorā uz krēsla un bērns apsēdās viņai blakus. Tēvs sarunājās ar bērnu un aicināja apskatīt dažas rotaļlietas. Pieteicēja turpināja sēdēt un situācijā nepiedalījās. Pēc brīža bērns piecēlās un izgāja no bāriņtiesas telpām koridorā, pieteicēja sekoja bērnam un aicināja klātesošos pārliecināties, ka zēns pats atstāja bāriņtiesas telpas, jo nevēlas tikties ar tēvu un devās prom. Bāriņtiesas darbinieks aicināja bērnu atgriezties un apskatīt kopā ar tēvu rotaļlietas. Zēns ienāca bāriņtiesas telpās, paņēma tēva rotaļlietas, pateica *„paldies”* un devās prom.
8. Uz tikšanās reizi 2020.gada 10.martā bērna tēvs ieradās plkst.14.50 *(lietas 1.sējuma 106.un 111.lapa)*. Ar viņu kopā bija ieradies tiesu izpildītājs Valsts amatpersona. Plkst.14.50 bāriņtiesa saņēma zvanu no pieteicējas, kurā viņa darīja zināmu, ka viņa nevarēšot nogādāt bērnu uz bāriņtiesu, jo bērns nevēloties doties uz bāriņtiesu, lai tiktos ar tēvu. Bērns neģērbjoties.
9. 2020.gada 17.martā un 7.aprīlī tēva tikšanās ar bērnu nenotika sakarā ar valstī izsludināto ārkārtas stāvokli un to, ka bāriņtiesa nesniedza pakalpojumus klātienē *(lietas 108.un 209.lapa)*.
10. Uz tikšanās reizi 2020.gada 14.aprīlī bērna tēvs ieradās plkst.15.00 *(lietas 1.sējuma 116.lapa un 209.lapas 2.puse)*. Ar viņu kopā bija ieradies tiesu izpildītājs Valsts amatpersona. 2020.gada 14.aprīlī bāriņtiesā elektroniski no pieteicējas saņemta informācija, par to, ka viņa ar bērnu kopš 2020.gada 6.aprīļa atrodas pašizolācijā.
11. Uz tikšanās reizi 2020.gada 21.aprīlī bērna tēvs ieradās plkst.15.00 *(lietas 1.sējuma 118.un 210.lapa)*. Ar viņu kopā bija ieradies tiesu izpildītājs Valsts amatpersona. Bērns netika atvests uz saskarsmi ar tēvu, kā arī līdz 2020.gada 21.aprīlim bāriņtiesai netika darīts zināms par iemesliem, kuru dēļ bērns netiks atvests uz tikšanos. Arī 2020.gada 5., 12.un 19.maijā situācija atkārtojās *(lietas 1.sējuma 121., 134., 138.lapa)*. 2020.gada 29.maijā tika saņemta informācija no pieteicējas, ka bērns ar viņu atrodas pašizolācijā no 2020.gada 13.maija līdz 9.jūnijam un, ņemot vērā valstī esoši ārkārtas situāciju, nav vēlams apmeklēt publiskas iestādes *(lietas 1.sējuma 139.lapa)*.
12. Uz tikšanās reizi 2020.gada 9.jūnijā bērna tēvs ieradās plkst.15.00 *(lietas 1.sējuma 142.lapa)*. Ar viņu kopā bija ieradies tiesu izpildītājs Valsts amatpersona. Bērns netika atvests uz saskarsmi ar tēvu. 2020.gada 9.jūnijā bāriņtiesā elektroniski no pieteicējas saņemta informācija, par to, ka viņa ar bērnu atrodas pašizolācijā.
13. Uz tikšanās reizi 2020.gada 16.jūnijā bērna tēvs ieradās plkst.15.00 *(lietas 1.sējuma 147.lapa)*. Bāriņtiesas pārstāvis informēja, ka saskarsmes tiesības iespējams realizēt bāriņtiesas uzgaidāmajā telpā. Pieteicēja un tēvs atradās bāriņtiesas koridorā. Bērns skraidīja pa koridoru. Bērns jutās droši, neraudāja, vizuāli neizskatījās nobijies vai satraukts. Bērna tēvs pēc neilga laika pienāca pie bāriņtiesas speciālista un informēja to, ka saskarsme ar bērnu nenotiek, jo pieteicēja ar bērnu devusies projām.
14. Uz tikšanās reizi 2020.gada 7.jūlijā bērna tēvs ieradās bāriņtiesā, lai īstenotu saskarsmes tiesības ar bērnu *(lietas 1.sējuma 153.lapa)*.

Bērna tēvam līdzi bija viņa tēvs – bērna vecaistēvs, un viņa māsa. Kad pieteicēja ieradās bāriņtiesā, bērns iesēdās pieteicējai klēpī, noslēpa seju un nevēlējās nekādā veidā komunicēt. Tēvs lūdza bērnam sasveicināties un aprunāties tikai piecas minūtes, taču bērns nevēlējās. Viņš pieteicējai vairākas reizes klusā balsī atkārtoja *„uhodim, uhodim"* (tulkojumā no krievu valodas *„ejam prom, ejam prom"*). Pieteicēja ar bērnu devās prom. Tēvs pieteicējai nodeva rotaļlietu un saldumus, kas bija domāti bērnam.

15. Uz tikšanās reizi 2020.gada 14.jūlijā bērna tēvs ieradās bāriņtiesā plkst.14.55 *(lietas 1.sējuma 156.lapa)*. Ienākot bāriņtiesā, bērns bija normālā garastāvoklī, slēpa smaidu un pieglaudās mātes rokai, noslēpjoties aiz tās. Tēvs atradās apmēram 2,5m attālumā no bērna un teica: „Paskaties, mašīna atveda tev šokolādes". To sakot, tēvs uz bērna pusi paripināja mašīnu, uz kuras bija saliktas šokolādes. Bērna sejas izteiksme kļuva dusmīga, kad mašīna apstājās tieši pie viņa kājām. Bērns iespēra pa mašīnu teica mātei *„uhodim"* (tulkojumā no krievu valodas *„ejam prom"*). Pieteicēja mudināja bērnu paņemt mašīnu un šokolādi, bet viņš rāva māti aiz rokas, atvēra bāriņtiesas durvis un, velkot māti aiz rokas, steidzās lejā pa kāpnēm. Bāriņtiesas priekšsēdētāja aicināja bērnu ar pieteicēju apstāties, lai bērns paņemtu mašīnu ar šokolādi, jo tā ir dāvana no tēva, bet bērns neklausījās.

16. Uz tikšanās reizi 2020.gada 21.jūlijā bērna tēvs ieradās bāriņtiesā plkst.14.50 *(lietas 1.sējuma 158.lapa)*. Bāriņtiesas darbinieks lūdza bērna tēvu uzkavēties vienā no kabinetiem, lai varētu pārliecināties, kā bērns uzvedās, ja tēva nav blakus, un uzdotu bērnam dažus jautājumus, tādējādi pārliecinoties par bērna emocionālo stāvokli. Pieteicēja ar bērnu ieradās plkst.14.59. Pa atvērto bāriņtiesas logu no pagalma varēja dzirdēt, kā bērns sauc *„uhodim, uhodim"* (tulkojumā no krievu valodas *„ejam prom, ejam prom"*). Pieteicējai izdevās bērnu uznest uz otro stāvu un ienākt bāriņtiesas telpās. Ienākot bāriņtiesas gaitenī, bērns bija pieteicējai klēpī, spieda galvu klāt mātei, izskatījās nobijies un satraucies. Bāriņtiesas priekšsēdētāja apsēdās vienu solu tālāk un mēģināja uzrunāt bērnu. Bērns joprojām slēpa galvu un nevēlējās runāt. Pieteicēja aicināja bērnu parunāt ar bāriņtiesas priekšsēdētāju, bet bērns nerunāja. Tad bērns piecēlās un ar spēku vilka pieteicēju uz durvīm. Otrs bāriņtiesas darbinieks lūdza pieteicēju motivēt bērnu palikt un mazu brīdi parunāt ar priekšsēdētāju, bet bērns vilka pieteicēju aiz rokas un viņa nevarēja bērnu apturēt. Bērns izrāvās no pieteicējas rokas un aizskrēja pa bāriņtiesas pagalmu, iespējams, uz mašīnu. Tēvs joprojām atradās blakus kabinetā.

17. Uz tikšanās reizi 2020.gada 4.augustā bērna tēvs ieradās bāriņtiesā plkst.14.55 *(lietas 2.sējuma 86.lapa)*. Pēc dažām minūtēm ieradās pieteicēja ar dēlu, kuru pavadīja kāds vīrietis, kas nestādījās priekšā (iespējams, ka pieteicējas dzīvesbiedrs /pers. L/) pieteicējas jaunākais bērns un vēl viens bērns – 6 gadus veca meitene. Pieteicējas dēls apsēdās viņai klēpī, noslēpa seju, piespiežoties pie mātes, un klusā balsī teica *„uhodim"* (tulkojumā no krievu valodas *„ejam prom"*). Dēla tēvs mēģināja bērnu uzrunāt, sakot */Nosaukums E/* (tulkojumā no krievu valodas */Nosaukums F/*), bet zēns slēpa seju un neklausījās. Tas bija vienīgais teikums, ko tēvs pateica dēlam. Pieteicēja glaudīja bērna galvu un teica *„Nu pagavari"* (tulkojumā no krievu valodas *„Parunā"*). Tad bērns izkāpa no pieteicējas klēpja un vilka pieteicēju uz durvīm, atvēra bāriņtiesas durvis un kopā ar pieteicēju devās projām, velkot viņu aiz rokas. Persona, kas bija atnākusi līdzi pieteicējai, turēja rokās mazo bērnu, stāvēja un ar dusmīgu acu skatienu vēroja bērna tēvu. Kad pieteicēja ar dēlu devās projām pa trepēm, arī pavadošā persona ar diviem bērniem devās projām. Pēc dažām minūtēm pieteicēja atgriezās un paskaidroja, ka dēls ir iekāpis automašīnā un atsakās nākt uz tikšanos.

Tiesa konstatē, ka 2020.gada 17.septembrī ar Rīgas rajona tiesas lēmumu civillietā Nr.C33471019 *(lietas 1.sējuma 171. – 177.lapa)* cita starpā noteikta jauna pagaidu saskarsmes tiesību ar dēlu izmantošanas kārtība – katru pirmo, otro un trešo mēneša otrdienu un piektdienu no plkst.14.00 līdz 18./adrese/, pieteicējai nogādājot bērnu uz saskarsmes vietu un paņemot pēc saskarsmes realizēšanas. Pirmās 6 faktiski notikušās saskarsmes realizēšanas reizes īstenojamas saskarsmes personas klīniskās psiholoģes /pers. K/ un pieteicējas klātbūtnē.

1. Bērna un tēva saskarsmes dienā 2020.gada 6.oktobrī plkst.15.00 pieteicēja ieradās bāriņtiesā ar bērnu *(lietas 1.sējuma 181.lapa)*. Viņa paskaidroja, ka atvedusi bērnu uz saskarsmi. Bāriņtiesas pārstāvis paskaidroja, ka saskarsme vairs bāriņtiesas telpās nenotiek, jo pieņemts jauns lēmums un saskarsmei jānotiek lēmumā noteiktajā laikā un vietā. Sarunas laikā pieteicēja bija apsēdusies un bērns sēdēja viņai klēpī, slēpa seju un atkal atkārtoja vārdus *„uhodim, uhodim"* (tulkojumā no krievu valodas *„ejam prom, ejam prom"*).
2. Atbilstoši lietas materiālos esošajiem Rīgas apgabaltiesas iecirkņa Nr.53 zvērināta tiesu izpildītāja Valsts amatpersona sastādītajiem aktiem bērna tēvam saskarsme ar bērnu nenotika 2020.gada 20.oktobrī, 3., 6., 10., 13., 17.un 20.novembrī, 1., 8., 15.un 18.decembrī, 2021.gada 19.janvārī, 2., 5., 9.un 19.februārī, 2., 5., 9., 12.un 16.martā *(lietas 1.sējuma 220. – 222.lapa un 2.sējuma 142.lapa – 146.lapas 2.puse, 147.lapas 2.puse – 150.lapa)*.
3. No lietas materiālos esošā Rīgas apgabaltiesas iecirkņa Nr.68 zvērināta tiesu izpildītāja Valsts amatpersona sastādītā akta Nr.00040/068/2020-AKT *(lietas 2.sējuma 74.lapa)* izriet, ka 2020.gada 20.oktobrī pieteicēja gatavoja bērnu doties uz tikšanos ar bērna tēvu, taču no akta nav konstatējams, ka bērns ir nogādāts uz tikšanos ar tēvu.
4. No lietas materiālos esošā Rīgas apgabaltiesas iecirkņa Nr.34 zvērinātas tiesu izpildītājas Valsts amatpersona sastādītā akta Nr.00019/034/2021-AKT *(lietas 2.sējuma 75.lapa)* izriet, ka 2021.gada 12.februārī plkst.14.05 pieteicēja nogādājusi bērnu uz tikšanos ar bērna tēvu /adrese/, bet līdz plkst.14.10 bērna tēvs uz saskarsmi neierodas.
5. No lietas materiālos esošā Rīgas apgabaltiesas iecirkņa Nr.34 zvērinātas tiesu izpildītājas Valsts amatpersona sastādītā akta Nr.00020/034/2021-AKT *(lietas 2.sējuma 76.lapa)* izriet, ka /datums/plkst.14.00 pieteicēja atved bērnu uz saskarsmi ar tēvu, atver mašīnas aizmugurējās durvis un aicina bērna tēvu paņemt bērnu, taču tēvs nepaņem bērnu saskarsmei un pieteicēja aizbrauc prom.

Savukārt atbilstoši lietas materiālos esošajam Rīgas apgabaltiesas iecirkņa Nr.53 zvērināta tiesu izpildītāja Valsts amatpersona sastādītajam aktam *(lietas 2.sējuma 147.lapa)* /datums/pieteicēja bērnu ir nogādājusi saskarsmei ar tēvu. Tomēr pēc pieteicējas un bērna tēva vairāku reižu aicinājuma bērns nevēlējās izkāpt no mašīnas raudāja, bērnam bija histērija un viņš vēlējās braukt projām.
6. No lietas materiālos esošā Rīgas apgabaltiesas iecirkņa Nr.34 zvērinātas tiesu izpildītājas Valsts amatpersona sastādītā akta Nr.00020/034/2021-AKT *(lietas 2.sējuma 77.lapa)* izriet, ka 2021.gada 5.martā pieteicēja no plkst.13.32 līdz 13.42 aicina bērnu braukt pie tēva. Bērns raud un atsakās braukt pie tēva. Bērns netiek nogādāts uz saskarsmi ar tēvu.

[12] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa norāda, ka bērna interesēs ir uzturēt attiecības ar abiem vecākiem. Tikai gadījumā, ja faktiskie apstākļi liecina, ka bērna interesēs nav uzturēt tiešus kontaktus ar kādu no vecākiem, būtu liedzama saskarsme ar attiecīgo vecāku.

Kā izriet no lietas materiāliem, Rīgas rajona tiesa, izvērtējot faktiskos apstākļus, secinājusi, ka bērna interesēs ir uzturēt tiešu kontaktu ar tēvu, tādejādi nosakot saskarsmes kārtību tēvam ar dēlu.

No lietas materiāliem izriet, ka sākotnēji, 2020.gada 14.un 21.janvārī realizējot Rīgas rajona tiesas noteikto saskarsmes kārtību, bērna saskarsme ar tēvu norisinājās draudzīgi un sirsnīgi. Netika novērota bērna pretestība tēvam. Tieši pretēji, kā dzirdams no audio ierakstiem *(lietas 2.sējuma 122.lapa, ar audio atšifrējumu 72. – 73.lapā)*, kuru tiesai iesniegusi pati pieteicēja, 2021.gada 21.janvārī komunikācija starp tēvu, dēlu un vecotēvu notikusi draudzīgi un sirsnīgi. Bērns ar interesi iesaistījās sarunā ar tēvu, stāstot par rotaļlietām un par to, ka par vienu no dāvanām, ko saņēmis no tēva, esot sapņojis. Minētie faktiskie apstākļi ir pretrunā pieteicējas 2021.gada 21.janvarī bāriņtiesai paziņotajam, ka bērns nevēlas tikties ar tēvu. Tiesa uzskata, ka pieteicēja bāriņtiesai pamatā pauda savu attieksmi par tikšanos ar tēvu, nevis bērna attieksmi.

Pretējā gadījumā konkrētā tikšanās bērnam ar tēvu nebūtu notikusi draudzīgā gaisotnē.

Kā redzams no lietas materiāliem, bērns pretestību saskarsmei ar tēvu sāka izrādīt vēlākās tikšanās reizēs.

No lietas materiāliem ir konstatējams, ka bērns ar tēvu nav ticies starp tiesas noteiktajiem saskarsmes laikiem. Tādējādi uz šo brīdi nav noskaidrojams, kas mainījies bērna attieksmē pret tēvu starplaikos, kad tēvs bērnu nesatiek, un kurš vai kādi apstākļi bērnu ir ietekmējuši, lai bērns paustu asu protestu pret tikšanos ar tēvu.

Tādējādi nav konstatējama tēva negatīvā ietekme uz bērnu saskarsmes laikā.

Lietā esošie pierādījumi, tostarp video un audio ieraksti *(lietas 2.sējuma 70. – 71, 122.lap),* psiholoģes /pers. I/ 2020.gada 12.oktobrī bāriņtiesai noradītais *(lieta 2.sējuma 11.lapa)* un bērna sevišķās aizbildnes sarunā ar bērnu konstatētais *(lietas 2.sējuma 128.lapa)*, nenoliedzami norāda uz to, ka bērns ar 2020.gada 4.februāri pauž nevēlēšanos tikties ar tēvu. Tomēr minēto kopsakarā ar tēva vēlmi satikt savu bērnu nevar uzskatīt par tādu apstākļu kopumu, kas būtu atzīstams, par ļaunprātīgu vecāka tiesību izmantošanu un emocionālo vardarbību, lai pārtrauktu aizgādības tiesības bērna tēvam. Turklāt nav konstatējams, ka bērna tēvs ir pārkāpis Rīgas rajona tiesas noteikto saskarsmes kārtību, kas būtu par pamatu aizgādības tiesību pārtraukšanai atbilstoši Civillikuma 203.panta trešajai daļai sakarā ar tiesas nolēmuma, kas izriet no aizgādības un saskarsmes tiesībām, nepildīšanu, tādējādi nodarot būtisku kaitējumu.

Pieteicēja norādījusi, ka tēvs iepriekš esot bijis vardarbīgs pret dēlu, kas viņai iepriekš neesot bijis zināms. Kā arī bērns ir cietis tā dēļ, ka tēvs esot nolaupījis bērnu mātei.

Tomēr minētais ir vērtējams apšaubāmi turpmāko apsvērumu dēļ.

Ja tēvs pret bērnu būtu bijis vardarbīgs iepriekš, maz ticams, ka bērns būtu labprātīgi gājis uz tikšanos ar tēvu 2020.gada 14.un 21.janvārī un starp viņiem būtu notikusi draudzīga saruna.

Tāpat, kā izriet no lietas materiāliem, kaut arī 2019.gada jūnijā Rīgas rajona tiesas tiesnesis Valsts amatpersona pieņēmis lēmumu lietā Nr.3-12/00881/25, apmierinot pieteicējas pieteikumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību *(lietas 1.sējuma 63. – 64.lapa)* un nosakot dažādus aizliegumus bērna tēvam, tomēr 2019.gada 25.jūlijā minētais lēmums atcelts, konstatējot, ka nepastāv pieteicēju un tās bērnu apdraudoši apstākļi *(lietas 1.sējuma 65. – 67.lapa)*. Savukārt 2019.gada 1.jūlijā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Jūrmalas iecirkņa Kartības policijas nodaļas vecākā inspektore pieņēma lēmumu par atteikšanos ierosināt krimināllietu saistībā ar lēmuma par aizsardzību pret vardarbību nepildīšanu, nekonstatējot bērna tēva rīcībā noziedzīga nodarījuma pazīmes *(lietas 1.sējuma 69. – 70.lapa)*. Tostarp Rīgas rajona tiesa, taisot 2019.gada 30.decembrī un 2020.gada 17.septembrī nolēmumus civillietā Nr.C33471019, nav konstatējusi tādu apstākļu esību, kas būtu atzīstami par saskarsmi ar tēvu ierobežojošiem bērna drošības apdraudējuma dēļ no tēva puses.

Tiesa norāda, ka pat tad, ja tiktu konstatēts, ka pieteicējam iepriekš – pirms 2019.gada 30.decembra, kad Rīgas rajona tiesa taisīja lēmumu civillietā Nr.C33471019 – ir bijušas vardarbīgas rīcības epizodes, tas nenozīmē, ka tas būtu absolūtais pamats, lai, nevērtējot citus apstākļus konkrētajā lietā, šobrīd pārtrauktu tēvam bērna aizgādības tiesības, jo pieteicēja min senus notikumus, par kuriem lietā nav pierādījumu.

Attiecībā uz lietā esošo klīniskās psiholoģes /pers. N/ 2020.gada 8.jūlija sadarbības pārskatu Nr.17 *(lietas 1.sējuma 36. – 37.lapa)* tiesa norāda turpmāko. Kā redzams no pārskata, tad tikšanās ar psiholoģi pieteicējai un bērnam notikusi 2020.gada 8.jūlijā, tas ir, laikā, kad bērns ir sācis aktīvi protestēt pret tikšanās reizēm ar tēvu. Tādejādi tiesa atzīst, ka bērna psiholoģei paustais, ka viņš negribot tēvu, jo *„viņš man uzmācās”* un *„viņš gribot nozagt un viņš nelaida pie mammas”*, kā arī paustās dusmas pret tēvu nav vērtējamas atrauti no apstākļa, ka pirms 2020.gada 4.februāra bērnam nebija negatīvas attieksmes pret tēvu. Savukārt bērna norādītajam, ka *„viņš ar rokturi pa galvu man iesita un tad es biju bērnu slimnīcā”,* kā arī attiecībā uz norādīto *„ā, arī vienreiz ar mani pliks spēlējās”* tiesa negūst lietā pierādījumus.

Arī no klīniskās psiholoģes /pers. I/ atzinuma par bērna psiholoģisko izpēti *(lietas 1.sējuma 39. – 43.lapa)*, konstatējams, ka tikšanās reizes ar bērnu notikušas 2020.gada 25.martā un 2.aprīlī, tas ir, laikā, kad bērns bija sācis iebilst pret tiekšanās reizēm ar tēvu. Kā izriet no atzinuma, bērns psiholoģei stāstījis, ka *„es ar tēti satiekos slimnīcā* (bāriņtiesas telpās) *... nu mamma saka, kā tā nav slimnīca ... bet man liekas, ka ir .... jo cilvēkiem slimnīcā nepatīk ... kad es nāku, tur aizslēdz durvis ... vienā istabā tur dzīvo tante, kura slēdz durvis ... kas tās par tantēm, nezinu ... tētis Artūrs atnes man rotaļlietas ... mēs spēlējamies ... man tur vajadzēja ēst torti ... man bija dzimšanas diena ... mamma tur pie manis nākt nevar ... durvis ir aizslēgtas ... es ļoti gribēju redzēt mammu, bet man neļāva ... tāpēc es tur negribu iet ... man tur nepatīk”.*

Tiesa norāda, ka minētais nav vērtējams atrauti no citiem lietā esošajiem materiāliem, proti, no bāriņtiesas sastādītajiem situācijas pārskatiem un pieteicējas iesniegtajiem audio ierakstiem. Kā saprotams no bērna stāstītā, viņš psiholoģei /pers. O/ stāstījis par tikšanās reizi ar tēvu 2020.gada 21.janvārī, kad tēvs saskarsmes reizē bāriņtiesā svinēja dēla dzimšanas dienu. Tiesa ne no lietā esošajiem dokumentiem, ne no audio ierakstiem nekonstatē, ka bērns 2020.gada 21.janvārī tika ieslēgts tikšanās telpā ar tēvu vai arī, ka minētajā tikšanās reizē pret bērnu kāds būtu izturējies vardarbīgi. Tiesa uzskata, ka vērā ir ņemams apstāklis, ka kopš /datums/līdz 2020.gada 25.martam, kad notika bērna saruna ar psiholoģi, bija pagājuši divi mēneši, kuru laikā bērns krasi bija mainījis savu attieksmi pret tēvu. Tāpat ņemams vērā psiholoģes norādītais, ka bērnam ir ierobežota pieredze attiecībās ar tēvu. Pieredzes trūkums saskarsmē ar tēvu var izskaidrot bērna trauksmi, tiekoties ar tēvu, turklāt pieredzes trūkums kopsakarā ar pašas pieteicējas, kuras uzticību bērns bauda, un viņas pašreizējā dzīvesbiedra personīgo attieksmi pret bērna tēvu var ietekmēt bērna emocionālo sfēru attiecībās ar tēvu.

Lietā iesniegta psiholoģes /pers. P/ 2021.gada 15.marta atbilde uz pieprasījuma vēstuli *(lietas 2.sējuma 141.lapa)*, kurā norādīts, ka bērns attālinātajā konsultācijā, atbildot uz jautājumu, ko viņam patīk darīt ar tēvu, atteicās runāt par viņu, pasakot, ka viņš ir slikts un stāstījis daudz sliktas lietas par pieteicēju, kā arī viņš negribot braukt pie tēva.

Tiesa konstatē, ka no /pers. P/ vēstules nav konstatējams, kādu ticamu iemeslu dēļ bērns pauž negatīvo attieksmi pret tēvu. Turklāt jāņem vērā, ka tēvam ar dēlu ir bijušas tikai pāris tikšanās reizes, kuras notikušas saskarsmes personas klātbūtnē, turklāt vienu no tām pieteicēja ir ierakstījusi diktofonā. Minētajās tikšanās reizēs nav konstatējama bērna tēva rīcība, noniecinot pieteicēju vai kā citādi slikti izsakoties par viņu. Savukārt pēc 2020.gada 21.janvāra bērna tēvam vispār nav bijusi iespēja komunicēt ar bērnu, lai varētu negatīvi izteikties par pieteicēju.

Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa secina, ka nav konstatējami tādi apstākļi, kas liecinātu par to, ka tēvs ir bijis vardarbīgs pret bērnu un būtu ļaunprātīgi izmantojis vecāka tiesības. Tēva vēlme satikt savu bērnu ir tikai dabiska, savukārt bērna interesēm atbilstoša ir saskarsme ar tēvu. Tas, kā šī saskarsme īstenosies, ir atkarīgs ne tikai no bērna tēva, bet arī no pieteicējas, kurai bērns ir jāsagatavo saskarsmei. Kaut arī no lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja verbāli pauž bērnam mudinājumu tikties ar tēvu, tomēr bieži izšķirošs ir ne tikai mutiski pateiktais, bet arī tas, kā tas tiek pateikts un vai pastāv kādi citi blakus faktori, kas var ietekmēt bērna uztveri, proti, pieteicējas un citu līdzcilvēku emocionālās reakcijas.

Attiecībā uz pieteicējas norādīto, ka bērna tēva ļaunprātība izpaužas tostarp apstāklī, ka viņš nevēlas realizēt saskarsmi bērna dzīvesvietā vai kādā citā neitrālā vietā, kas nav tiesas noteiktā saskarsmes vieta, tiesa vērš uzmanību, ka arī psiholoģe /pers. O/ uzsvērusi, ka bērnam ir svarīgs tikšanās formāts ar tēvu *(lietas 1.sējuma 43.lapa)*. Līdz ar to nav pamatots pieteicējas norādītais, ka tēvam, pretēji tiesas noteiktajai saskarsmes vietai, būtu jāierodas uz saskarsmi ar bērnu citā vietā. Kā izriet no Rīgas rajona tiesas 2020.gada 17.septembra lēmuma, tiesa novērtējusi apstākli, kādēļ bērnam un viņa interesēm visatbilstošākā tikšanās vieta ar tēvu ir tieši /adrese/, nevis pieteicējas dzīvesvietā *(1.sējuma 176.lapas 2.puse)*.

Līdz ar to arī uz šo apstākli nav konstatējama bērna tēva ļaunprātīga attieksme pret bērnu.

Savukārt attiecībā uz to, ka bērna tēvs uz saskarsmi bija ieradies ar vēl citam personām (bērna vecotēvu, psiholoģi, māsu), norādāms, ka tas varēja ietekmēt bērna spriedzi tikšanās reizēs un tas būtu jāņem vērā. Tajā paša laikā konstatējams, ka arī pieteicēja uz tikšanas reizēm tēvam ar dēlu ieradās, citu personu pavadībā. Tiesa minēto tēva rīcību neatzīst par tādu, kas būtu par iemeslu aizgādības tiesību pārtraukšanai.

Ņemot vērā minēto kopsakarā ar lietas materiāliem, tiesa nekonstatē tādu apstākļu esību, kas liecinātu par tēva vardarbību pret bērnu un ļaunprātīgu vecāka tiesību izmantošanu pret dēlu.

[13] Pārbaudot, vai lietā pastāv citi apstākļi, kas būtu par pamatu aizgādības tiesību pārtraukšanai, tiesa konstatē, ka bērna tēvs, kaut arī nedzīvo kopā ar dēlu, īsteno dēla uzturēšanu *(lietas 1.sējuma 34.lapa, 2.sējuma 44. – 46.lapa)*.

Atbilstoši Nacionālā veselības dienesta sniegtajai izziņai *(lietas 1.sējuma 170.lapa)*, Vienotajā veselības nozares elektroniskajā informācijas sistēmā par bērna tēvu nav iekļauta narkoloģiskā pacienta karte un karte pacientam ar psihiskiem un uzvedības traucējumiem. Savukārt atbilstoši lietas materiālos esošajam psiholoģes /pers. K/ 2021.gada 18.janvāra atzinumam par bērna tēva psiholoģisko izpēti *(lietas 2.sējuma 9. – 10.lapa)*, bērna tēvs raksturots kā persona, kura ir sociāli pietiekami atbildīga, labi spēj kontrolēt savu uzvedību. Nav konstatētas personības iezīmes, kas apgrūtinātu bērna aprūpi un ar to saistīto pienākumu veikšanu ikdienā. Personības sfērā funkcionē atbilstoši nepieciešamajai situācijai, ir labas uzvedības paškontroles spējas, sociāli adaptēts un atbildīgs. Psihisku traucējumu vai personības akcentuāciju pazīmes nav konstatētas.

Tādejādi secināms, ka pieteicēja personībā nav konstatējamas tādas pazīmes, kas liecinātu par pieteicēja nespēju rūpēties par dēlu.

[14] Ņemot vērā iepriekš secināto, tiesa nekonstatē tādu apstākļu esību, ne pirms administratīvās lietas izskatīšanas tiesā, ne lietas izskatīšanas brīdī tiesā, kas būtu par iemeslu lemt par aizgādības tiesību pārtraukšanu bērna tēvam.

Atbilstoši Augstākās tiesas praksei, ja vecāks sadarbojas lietas apstākļu risināšanā un bērna attīstībai nelabvēlīgie apstākļi tiek novērsti, bāriņtiesai lēmums par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam nav jāpieņem. Tikai tad, ja vecāks bāriņtiesas noteiktajā termiņā bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus nenovērš un bērna palikšana ģimenē var radīt draudus bērna dzīvībai un veselībai, bāriņtiesa lemj par aizgādības tiesību pārtraukšanu vecākam un bērna šķiršanu no ģimenes (*Augstākās tiesas 2018.gada 16.aprīļa sprieduma lietā Nr.681/2018 (A420213416) 7.punktu).*

Minētais nozīmē, ja ir zuduši apstākļi, kas būtu bijuši par iemeslu bērna aizgādības tiesību pārtraukšanai, nav tiesiska pamata lemt par aizgādības tiesību pārtraukšanu, jo tas ir galējais līdzeklis, kuru piemēro tikai tad, ja savādāk nevar pasargāt bērnu no apdraudējuma.

Tādējādi vēl jo vairāk, vispār nekonstatējot bērna interesēm nelabvēlīgu apstākļu esību, nav pamata lemt par aizgādības tiesību pārtraukšanu.

[15] No Bērnu tiesību aizsardzības likuma 20.panta otrās daļas, kā arī no ANO Konvencijas par bērna tiesībām 12.panta izriet, ka bērnam tiek dota iespēja tikt uzklausītam jebkādās ar viņu saistītās iztiesāšanas vai administratīvās procedūrās vai nu tieši, vai ar sava likumīgā pārstāvja vai attiecīgas institūcijas starpniecību.

Atbilstoši Eiropas Padomes Konvencijas par bērnu tiesību piemērošanu 3.pantam, bērnam, kuru attiecīgās valsts likumi uzskata par tādu, kuram ir pietiekama izpratne, saistībā ar tiesas procesu ir tiesības tikt uzklausītam un izteikt savu viedokli, bet atbilstoši 6.panta „c" punktam, tiesa pienācīgi ņem vērā bērna izteikto viedokli *(skat. Senāta 2008.gada 23.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-457/2008 12.punktu lietā Nr.A42527807)*.

No minētajām tiesību normām secināms, ka ar bērnu saistītu jautājumu iztiesāšanā piešķirama nozīme arī bērna viedoklim *(skat. turpat, kā arī Senāta 2012.gada 12.novembra sprieduma SKA-870/2012 11.punktu lietā Nr.A420344312)*.

Kaut arī bērns ir paudis nevēlēšanos tikties ar tēvu, tomēr tas pats par sevi nevar būt par iemeslu aizgādības tiesību pārtraukšanai tēvam, jo nepastāv nedz objektīvie, nedz subjektīvie apstākļi aizgādības tiesību pārtraukšanai. Turklāt bērna paustais viedoklis ir vērtējams kopsakarā ar faktisko situāciju, proti, ka starp bērna vecākiem pastāv strīds par bērna saskarsmi un dzīvesvietas noteikšanu ar pieteicēju Anglijā, vai tēvu Latvijā, kas var ietekmēt bērna reakcijas kontaktā ar tēvu.

[16] Saskaņā ar Apvienoto Nāciju Organizācijas Konvencijas par bērna tiesībām 3.pantu visās darbībās, kas saistītas ar bērniem, neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts vai privātas sociālās nodrošināšanas institūcijas, tiesas [..] primārajam apsvērumam ir jābūt bērna vislabākajām interesēm.

Gan no Konvencijas par bērna tiesībām, gan arī no Civillikuma izriet, ka bērna vislabākās intereses ir būt kopā ar saviem vecākiem.

Saskaņā ar Civillikuma 181.panta pirmo daļu bērnam ir tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar jebkuru no vecākiem (saskarsmes tiesība).

Civillikuma 181.panta otrajā daļā noteikts, ka katram vecākam ir pienākums un tiesības uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērnu. Šis noteikums piemērojams arī tad, ja bērns ir šķirts no ģimenes vai nedzīvo kopā ar vienu no vecākiem vai abiem vecākiem.

Savukārt Bērnu tiesību aizsardzības likuma 26.panta pirmā daļa noteic, ka ģimene ir dabiska bērna attīstības un augšanas vide, un katram bērnam ir neatņemamas tiesības uzaugt ģimenē. Valsts un pašvaldība atbalsta ģimeni, it īpaši daudzbērnu ģimeni, un sniedz tai palīdzību.

No minētajām tiesību normām secināms, ka aizgādības tiesības pārtraucamas vecākiem tikai īpašos, ļoti nopietnos gadījumos. Tas ir galējais līdzeklis, ja nav iespējams novērst bērna attīstībai nelabvēlīgos apstākļus, viņam paliekot vecāku aizgādībā (aprūpē), jo katram bērnam ir tiesības, lai viņam būtu vecāki, un tikai īpašos gadījumos, pastāvot objektīvam iemeslam, vecākiem ir pārtraucamas aizgādības tiesības.

Kā jau tiesa iepriekš secināja, nav konstatējami tādi apstākļi, kas būtu par pamatu aizgādības tiesību pārtraukšanai tēvam.

[17] Attiecībā uz pieteicējas lietā ir iesniegtajiem materiāliem no civillietas Nr.C33471019, tiesa norāda, ka tiem konkrētajā administratīvajā lietā nav nozīmes, jo konkrētajā lietā ir izšķirams jautājums, vai pastāv apstākļi aizgādības tiesību pārtraukšanai bērna tēvam, savukārt pieteicējas iesniegtie civillietas materiāli ir vērsti uz saskarsmes kārtības nodibināšanu, kas ir vispārējās jurisdikcijas tiesas kompetence.

Vienlaicīgi tiesa vērš lietas dalībnieku uzmanību uz to, ka atbilstoši administratīvo tiesu judikatūrai, kas veidojusies, ievērojot arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi, tiesai ir pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesnešiem ir jāuzklausa argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa. Tikai tad, ja tiesa nav analizējusi kādu būtisku vai izšķirošu argumentu, ir konstatējams pārkāpums. Tas, cik daudz spriedums ir jāargumentē, atkarīgs no lietas apstākļiem *(sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2006.gada 12.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-280/2006 8.punktu)*.

Ņemot vērā minēto, tiesa šajā sprieduma analizējusi tikai tos lietas materiālus, kuriem ir ietekme uz tiesas nolēmumu pēc būtības.

[18] Ņemot vērā secināto, tiesa atzīst, ka bērna vislabākajās interesēs nav pārtraukt viņa aizgādības tiesības tēvam, tādējādi pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš konstatēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu un 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

pilnībā noraidīt /pers. A/ pieteikumu par administratīvā akta izdošanu, ar /pers. E/ tiktu pārtrauktas dēla /pers. C/ aizgādības tiesības.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Karnīte